Versor, Johannes: Dicta super septem tractatus Petri Hispani (cum textu)
Cologne: [Heinrich Quentell, about 1485], 1485

prime substantie ⁊ quãtum ad modum
substandi suis accidentibꝫ vna nõ est p-
fectioꝛ alia. ẜ hoc mõ oẽs spẽs specialis-
siẽ de genere sube eq̃lit̃ dicũt̃ sube scd̃e

Commũe ẽ om
ni sube in subiecto nõ esse. Pꝰ
q̃ꝫ autoꝛ determiauit de sb̃a ẜm
se q̃ꝫtũ ad esse sb̃stãtiale Hic cõsequen
ter determiat de ꝓprietatibꝫ eius. Cuiꝰ
ratio est qꝛ esse substãtiale rei p̃cedit ꝓ
prietates eiꝰ. Cuꝫ tale esse sit causa illa
rũ ꝓprietatuꝫ. Prio ponẽs illã ꝓprieta
tem substãtie. Dicẽs ꝙ cõmune est õni
substãcie in subiecto nõ esse Cuius rõ ẽ
qꝛ nullũ ens ꝑ se est in subiecto: ꝑ cuiꝰ
esse subsistat. quia tunc non esset ens ꝑ
se ẜ in alio. Unde esse in alio solũ conue
nit accidentibꝫ ꝯẜ oĩs substantia est ens
ꝑ se cũ hoc sit diffinicõ eꝰ. Jdõ cõe est õi
sube in subiecto nõ esse ¶ Sciendũ pri
mo ꝙ ꝑ hoc qd̃ dicit̃ in subiecto nõ eẽ ñ
intelligit̃ pura negacõ ẜ ista negacõ fun
datur in affirmacõe Et dat intelligere
affirmacõeꝫ scꝫ ꝙ ꝓpriũ est õni sube eẽ
ens ꝑ se et non esse in subiecto. Unũ
in tali esse duo sunt ẜm rõem scꝫ esse ꝑ
se qd̃ est modꝰ essendi substãcie. Et ne
gacõ modi essendi accidentis q̃ est esse ĩ
alio. Et licet esse per se non sit ꝓprietas
substancie quia non consequitur esse cõ-
pletũ ipius substãtie. ẜ est ipm met eẽ
tamẽ negacõ modi essendi accidentis be
ne ponit̃ ꝓprietas sube qꝛ conseq̃tur ẜm
rationẽ esse substãtie licet non distigua
tur realiter a tali esse. Et ꝑ hoc patet ꝙ
hec ꝓprietas non conuenit chymere nec
entibus rõis. quia licet talia non sint in
subiecto tamen non habent esse quod su
pponitur in ista ꝓprietate. Sciendũꝫ
secundo ꝙ ista ꝓprietas conuenit tam p̃
mis substancijs q̃ꝫ secundis. De primis
patet ꝑ suam diffinicõeꝫ. De secundis
probatur inductione ⁊ silogismo que ꝓ
bacões satis clare habent̃ in textu. Jdeo

pretermittitur. Aliter probatur, qꝛ esse — Nota
in subiecto vt accidẽs est in subiecto est
esse in alio sicut forma sibi inherẽs ⁊ ad
ueniẽs post eius esse cõpletuꝫ. Sed se-
cunde sube non adueniũt primis post ea
rũ esse completũ cũ sint cause formales
primaꝝ subaꝝ dãtes eis esse substãtia
le. Jdõ secũde sube non sunt in subiecto
Sciendũ tercõ ꝙ suba dupliciter ca
pitur. Uno mõ generalit̃ ꝓ oĩ illo qd̃ ĩ
poꝛtat essentiã vel naturã de genere sub
stãtie. Et hoc mõ suba cõprehendit sub
stãtias ꝯpletas ⁊ dĩas subales. Et si
hoc mõ sumat̃ hic suba illa ꝓprietas est
ꝓpriũ sube q̃rto mõ. Alio mõ capit̃ sub
stãtia spc̃aliter ꝓ suba ꝯpleta q̃ est sb̃a
ẜm rẽ et modũ sil' ꝑ hoc ꝙ ĩpoꝛtat essen
tiã sube ⁊ ꝓpriũ modũ essendi eꝰ. Et sic
solũ continet subas ꝑfectas que ponũt̃
in recta linea p̃dicamẽtali Et hoc modo
hec ꝓprietas est ꝓpria sube scd̃o mõ. Cõ
uenit eñ õni sube. Sꝫ nõ soli qꝛ cõueit
dĩncijs subalibꝫ que nõ sunt substancie
ẜm hũc modũ qꝛ non ĩpoꝛtãt ꝓpriũ mo
duꝫ essendi sube sed qualitatis. Sci
endum quarto. ꝙ licet ꝑtes substantie
que sunt in suo toto aliquo modo videã
tur esse in subiecto ⁊ cum sint substantie
aliqua substantia videatur esse in subie
cto. Non tamen sunt in suo toto sicut ac
cidens in subiecto suo quia alius est mo
dus essendi in quo partes sunt in toto.
et quo accidens est in subiecto. Unde
tripliciter differunt. Primo modo q̃a
pars integralis est de conpositione et ꝑ
fectione sui totius. et requirit̃ ad esse cõ
pletum eius. Accidens vero non sed cõ
sequitur esse completum sui subiecti.
Secundo modo quia per separationem
partis a toto: aliquo modo destruitur
totum. sed accidens potest separari p̃-
ter subiecti corruptioem. Tertio mo-
do quia pars integralis potest manere
separata a suo toto naturaliter. Acci-
dens vero non nisi fuerit supernaturalit̃

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-220/0131
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG